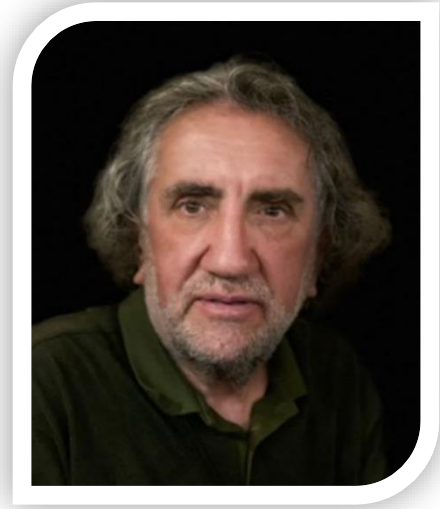

ZİNDAN, KAPAN VE SÜRÜDEN AYRILAN

MEHMET YAŞAR SOYALAN

Bu ne hal
Herkes sana yabancı
Sen zindanında miskin bir hacı
Sırtını dönen kim dünyaya, kim asıl yalancı
Herkes bir kapan kurmuş ötekine karşı
Belli değil, birbirine karışmış kim yolcu kim hancı
Sanıyorsun seni yüceltiyor içinde büyüttüğün yalnızlık
Perdeyi çekince yok olmuyor ufuklar ne yazık
Hep “ben” dedin ve diktin gözünü toprağa

Ardı ardına kayıyor yıldızlar
Ellerin gevşiyor, yüreğin boşalıyor bir bir
Bak el sallıyor sana en sonuncusu
Anlık göz kırpmaları ve kalp atışları gibi
Bir yıldız daha kaydığında gökyüzünden
Kim taşıyacak bu utancı
İnsan taş, taş yürek olmuş
Söyle be yüreğim bu neyin inancı

İçin kavruluyor, dilin burkuluyor ama gerçek bu
Gerçek bu herşey sisler ötesinde
Biliyorum hatıralar var seni geçmişe demirleyen
Ama hayat hızla akan bulutlar gibi
Kayıp gidiyor gözlerinin önünden
Bir yaştan sonra hatıralar da tutamıyor artık
Sisler içinde kaybolanları
Hatıralar bir hayale evriliyor
Acı tatlı onlarca yıl
Sanki hiç yaşanmamışlar gibi
Birden kayboluyorlar
Kaybolanlar hatıralar mı, sen mi ben mi
Sepep sürüden ayrılmak öyle mi?
Sürü dediğin neki
Seni beni yutan bir karanlık
Dipsiz bir kuyu, bir diken ormanı, bir bataklık
“Ama kalabalık” diyorsun evet, kalabalık
Bir iki dalkavuğu sırtında taşıyan sayısız alık
Benim evim zindan, seninki burası
Arada ne fark var, belli değil orası
Kaçarsan “sen” olursun, kaçmazsan bir sayı
Kaçamayan elbette bilemez bu sevdayı
“Sen” dediğin de ne ki: sonunda bir yutan elaman
Herşeyi boğan, kendisi de olamayan
El mi yaman bey mi yaman
Anlaşılmaz hiçbir zaman
Sayı belli: ister artılı ister eksili
Sonuçta etkisiz elaman
Yorulдум ey yüreğim, az kaldı biraz daha dayan

Ama Őu gerçek mutludur sűrűde kaybolan
Yani iyiki varsın ey sűrű, ey aman!
Hem zaman hem mekan
Acep  yle mi,
Yoksa benmiyim gerçekte kaybolan
Veya bir kardelen misali
Zindanında yeniden, yeniden var olan

21.03.2022/ İznik

0
3
.
2
0
2
2
/
.